in quo nulla est repugnãa; sicut neque in eodem actu amoris pce-
dens procedens à volunte et habitu sit liber, respectu illius, et n, ad
huius. Ad 2m distinguo: cãlitas duorum, quorum unus subornatur alteri 9do;
quorum quilibet se solo totaliter operatur nego.
Ad 3m distinguo: ab agentibus
speciê diversis subornatis 9do; n, subornatis nego. Nego, item 4m sequelam
cum pbaõe, q. n, est mãr dependẽa, quæ ead ut divinus ita subiicitur
creata dominio Dei, ut Deus possit, l, illam immeate destruere
l, illam immeate pducere, qd abste, vsatur de actione, licet de-
pendeat simul à Deo et creata.
Ob. 4o: concursus creaæ dependet
à concursu Dei, d actio est concursus cãæ: ergo. Dist. mar, q. creata
ut operans, dependet à Deo ut operante; sed hæc reduplicão, ut
operans, involvit actionem seu concursum: nego. Nego mãem, q. concursus cre-
atæ est ipsa actio, quæ etiam est concursus Dei; actio autem, nequit
dependere à se ipsa: dependet igitur concursus creaæ, n, à concursu
Dei, sed à Deo: ad maius pbaõem, nego mãem, propter raõem datam.

Ob. 5o contra 3m conclusionem: Deus potest abdicare se dominium morale
in actu 2o, seu ius, qd habet erga nras actiones liberas, ita ut
ex iustitia, mereamur apud ipsum, constituendo nos dominos earum actionum:
ergo etiam poterit abdicare à se, dominium physicum in actu 2o, commi-
ttendo, soli creaæ actualem influxum et dominium in suas operaões.
Cõa constat, q. n, minus pfectum est, nec minus proprium Dei dominium
morale, in efectus creatos, quæ dominium physicum.
Ad 1m antecedens, nego consequentiam;
discrimen est, qd abdicato à Deo dominio morali, adhuc quoquomodo
creata, dependeret immeate in suo ẽẽ et operari à Deo; abdi-
cato autem dominio physico, solum penderet creata immeate à Deo, n,
in operando: imo ex hinc ulterius inferretur, efectus à tali creata
pductus, neque in essendo, pendere immeate à Deo.
Ob. 6o: de facto
Deus habet pfectimum dominium in creaturas possibiles, eo solum qd posset
illas immeate pducere, licet careat actuali concursu immeato circa illas:
ergo stat pfectimum Dei dominium absque concursu immeato Dei cum
creaturis. Conf: licet potestas, immeate pducendi creaturas sit maxima pfeõ
Dei, attamen, eas actu pducere, est quid extrinsecum Deo nullam aferens pfeõem;
aliter ẽẽ, careret nunc infinitis pfeõbus, cum infinitas creaturas possibiles
actu, n, pducat: ergo actualis concursus, n, est de raõe summæ perfeõnis
divinæ.
Ad argumentum distinguo antecedens, nego consequentiam, q. Deus circa creaturas possibiles, n, potest ha-
bere alium concursum immeatum, nisi possibilem: quo inde quæ dominatur in
eas, per talem concursum, mari, et pfectimo dominio possibili; ast circa creaturas
existentes, ulterius est possibilis concursus actualis: unde si per ipsum, non
dominetur in eas, eius dominium, n, esset maximum et pfectimum. Ad
confirmaõem distinguo antecedens: nullam aferens pfeõem abste 9do, ex supoõe, qd pdu-
cantur creaturæ nego, q. licet Deus, n, teneatur abste pducere creaturas;
de raõe sui pfectimi dominii, est, qd ex supoõe qd creaturæ pducantur,
pducantur immeate à Deo.
Ob. 7o: Deus potest transferre in creaturas
dominium inadæquatum pductionis, quin amittat dominium excelentiæ et pfeõis:
ergo poterit transferre in eas, dominium adæquate physicum pductionis. 1o: 2o: cre-
atura simul cum Deo pducens infinitorum efectuum, pfeor est, quæ creata
se sola, potens unius efectus pducere: ergo si in illa, n, est repugnãa,
neque in ista. 3o: creata quæ sola posset pducere, nec esset infinita
nec esset Deus: ergo n, repugnat. Ad hæc una est responsio nempe naæ
cõas: q. in eas creaturas Deus n, dominaretur, mari dominio possibili,
neque ipsæ subiicerentur Deo, mari subiectione possibili.
Ob. 8o: in proba-
bile plurium Theologorum sentẽa, essentia divina prout dicta ab omnipotentia
immeate concurrit, per influxum obiectum ad visionem beatam: item circa
alios Theologos, possibilis est aliqua actio ad extra proveniens ab una
personaliter, et n, cõis toti Trinitati, ac pro inde, n, proveniens
ab omnipotentia, imo ita se habere personaliter Verbi, respectu humanitatis
Christi, tenent aliqui: ergo possibiles sunt aliquæ actiones quæ n, proveniant

immeate ab oipoa.

Suposita probabilitate hujus opinionis, dicitque coeris: que, n. provenient immeate ab oipoa, nec ipsi et immeate a Deo n.; que n. proveniant immeate ab oipoa; immeate tam et ipsi a Deo 3do, et hanc dependentiam haberent huiusmodi actiones, ut pote que dependerent immeate ab aliquo prato divino. Ad hanc solutionem que comis est Doctorum, reclamat P. Aguilar, hoc ipsius illis afirmare, quia cum quo efectus, n. produceretur immeate ab actione Dei, penderet tam, immeate a Deo, ut permitente, quod causa 2a, se sola efectum produceret: ceterum pistergungis quod Deus hoc n. potest permitere, eo ipso quod permiteret illum, efectus n. dependeret in suo esse immeate a Deo, sed a sola creatura.

Sectio IIa quid rei 3ca immeatum concursum Dei ad peccatum?

Ratio dubitandi est, quia si Deus immeate concurrit ad omnes efectus creaturae, concurrit etiam immeate ad pecatum: unde immeate videtur inferri Deum esse causam abte et per se pecati, contra Concilium Trid. ses. 6a can. 6o dicentis: *si quis dixerit, mala opera ita ut bona Deum operari, n. permissive, sed etiam proprie et per se ..... anathema sit.*. Illatio autem videtur clara: ea enim creatura dicitur causa abte et per se pecati, quia ad illud immeate concurrit. — Pro enodatione hujus dificultatis, sciendum 1o: duo in pecato considerari, *mateale* aliud, et aliud *frale*: mateale pecati dicitur ipsa entitas actus, que ex se potest esse bona: *frale* seu *fralis malitia* pecati, est fra, seu ratio propter quam actus dicitur malus.

Sive autem, hec fralis malitia consistat, ut aliqui volunt, in negatione rectitudinis, sive in entite positiva actus, ut alii propugnant, semper eadem est dificultas; semper esse, est explandum, quomodo si Deus, et creatura simul, producunt immeate actus positive malos, l. entitatem actus, ex cujus positione resultat negatio rectitudinis creatura dicatur causa per se pecati et non Deus? 8

Sciendum 2o: Deus immeate phice producere, quid quid positivum est in pecato, propterea que, etiam ejus fale malitiam, si hec in positivo consistat. Constat hoc ex D. Anselm. lib. de concordia, cap. 7a. aiente: *facit Deus omnia, que iusta, l. iniusta volunte fiunt*: imo deducatur clare ex Trid. non negante Deum mala opera operari, sed operari opera mala, sicut et bona idest, ut causam per se, et n. permissive.

Sciendum 3o: Deum prestare creaturis suum concursum indiferentem v.g. per hoc decretum vagum et disiunctivum: *volo amorem, l. odium*, per quod suam oipotentiam aplicat indiferenter ad utrumque: unde apparet, quod Deus neutrum extremum determinate vult: creatura autem est, que per suam actionem determinatur ad odium v.g. et tunc Deus pure phice et naaliter quasi coactus a creatura concurrit cum illa ex munere 1i agentis, contra illud Isaie 43o: *servire me fecisti in pecatis tuis, prebuisti mihi laborem in iniquitatibus tuis.*

Sciendum 4o, quod Deus iuste et licite potest permitere pecatum, quia n. tenetur illud vitare: imo potius ut causa 1a. et author nature tenetur ad illud suum concursum prestare; aliter esse, n. teneretur prestare creaturis suum concursum indiferentem, ad suas operationes: hoc tam, n. tollit, quod Deus displiceat, uti re vera displicet in pecato contra illud: *quoniam non Deus volens iniquitatem tu es*: et quantum est ex se optet ut eliciatur actus bonus.

Sciendum 5o: in agentibus naalibus duplicem distingui causam: aliam pure naalem phicam, et aliam moralem et per se. 1a est, que ita influit in efectum ut influat determinata ab alia, et sine inclinatione aut propentione in efectum. 2a, que ita influit ut propendeat in illum cum inclinatione et efectum suadendo, et aliciendo ad illum. Ubi advertere oportet quod licet causae per se eo quod per verum influxum phicum producant efectum, preter inclinationem, et ab alio determinate; aliter discurrendum est de agentibus operantibus cum consilio rationis, hec esse, n. dicuntur agere per se, quod preter intentionem agunt ex determinatione alterius. Ex his iam facile fluit conclusio: